

Cà Phê Đen

Contents

Cà Phê Đen	1
1. Chương 1:	1
2. Chương 2: Cà Phê Decaf*	3
3. Chương 3: Cà Phê Đá	5
4. Chương 4: Cà Phê Nóng	8

Cà Phê Đen

Giới thiệu

Editor : ChiThể loại: Slash (boyxboy). AngstBeta: Sylvia“Tôi mơ giấc mơ đen sóng sánh hơn cả tách cà phê. Về thứ sẽ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-phe-den>

1. Chương 1:

Tháng bảy mười ba.

Tôi thậm chí còn không theo đạo Chúa. Bố mẹ tôi tin sái cổ thứ tín ngưỡng kỳ quặc này, có cái gì mà phong hỏa thủy đó, nhưng hình như cũng không phải. Năm tôi mười ba, luật pháp nước nhà quyết định nhúng tay vào đời tôi. Ai cũng biết bố mẹ tôi không phải ví dụ tiêu biểu cho hình tượng phụ huynh gương mẫu. Họ lên đường vào trại cai nghiện, còn tôi lên đường vào một trường đạo ở New Hampshire.

Xa nhà như quý.

Alaska.

Tôi sinh ra ở Alaska. Ừ, là mơ ước của nhân loại. Chưa thấy gấu Bắc cực bao giờ. Xin lỗi nghe.

Thằng ở cùng phòng tôi là ví dụ tiêu biểu cho đứa con trai mà các bậc phụ huynh gương mẫu hy vọng rằng đức tin sẽ chinh đồn nó trở lại với đời sống tự nhiên của sự sinh sản. Hiểu ý tôi không? Hiểu thì tốt. Nó tên Dorian Smithstone. Dòng giống Massachusetts, cái kiểu mà hè-này-cả-nhà-mình-ra-Nantucket*-cưỡi-thuyền-buồm-đi. Lúc mới gặp, nó bắt tay tôi.

“Doe.” Nó nói. “Tôi tên Doe. Thật ra là Dorian. Tên gì ngu bỏ mẹ, Dorian.”

Thằng nhỏ rất lẳng lơ. Tôi là người thẳng thắn. Nó như con đĩ. Chính nó tự nhận thế.

“Bố tôi chơi cổ phiếu.” Doe nói. “Tiên sư lão. Tôi ngủ cả với bạn lão. Tiên sư mấy lão già đó nốt.”

Doe chửi thề luôn mồm. Tôi cũng thế. Thật là học sinh yêu của trường đạo. Bọn tôi đứa nào cũng tâm trí bất ổn, thiếu thốn tình thương, cần được trông nom dạy dỗ giáo dục, đúng đúng.

Mấy cái đó ai mà chẳng từng nghe qua.

Tôi mặc vest nhìn rất bảnh. Doe cũng vậy. Thằng nào cũng vậy. Thằng nào cũng đẹp đẽ, cũng căng cứng trong mớ áo khoác quần vải rẻ tiền; tôi thù từ “quần vải” kinh khủng. Bọn tôi quay đám giáo sư như quay dế. Chủ nghĩa độc thân, hô, đúng là trò hề! Doe ngủ với cả đám ấy. Người nó nhỏ nhắn, mảnh mai và rất ốm; có khi, giữa 2-3 giờ sáng, đương lúc đang đánh vật với chúng mất ngủ, tôi lại thấy nó lết vào phòng.

Nam sinh trường đạo lúc nào cũng máu nóng sục sôi, mắt chỉ chực kể vào khe cửa khép hờ. Cá nhân tôi chỉ qua đêm với đứa nào vóc người cỡ mình, giữa khuya lén qua ký túc xá bên cạnh, hoặc, thường gặp hơn, là chui vào nhà thuyền, nhón chân rón rén chạy trên thảm cỏ xanh ướt rượt, bao cao su nắm chặt trong tay.

Tôi không muốn chết vì AIDS. Nghe nói người mắc chứng này có thể bị dính bệnh lây lan ở mèo. Làm tình một trận trong xuồng xong không chừng lại khắc ra nguyên túm lông như mèo. Ai mà biết mấy đứa đó đã kinh qua những chỗ nào rồi. Trong thị trấn, trong quán bar, trong trạm nghỉ xe tải trên xa lộ.

Doe bị phạt cấm túc liên tục. Nó tự gieo mình vào rắc rối, cố ý đi trễ và phe phẩy trước mặt mình mấy mẩu giấy chuyen tay tục tĩu. Nó không phải chép phạt. Nó bị đề ra bàn, làm đủ các trò như trong phim cấp ba quay các cô thư ký trẻ.

Ít nhất thì tôi còn chui vào nhà thuyền. Ít nhất thì tôi còn độc đáo hơn nó.

Đêm qua, trong xuồng kayak, thằng con trai nọ nói với tôi, “Đã bảo là tôi ngon lắm mà.”

“Ừ.” Ngọn thật.

“Ngon hơn Doe chứ?”

“Tôi chưa bao giờ ngủ với Doe.”

Mọi người ai cũng từng ngủ với Doe. Mọi người, trừ các nữ giáo sư và mấy thằng chí thú theo đuổi đời sống tự nhiên của sự sinh sản. Thân là Kẻ Số Một, có thể dễ dàng chui vào giường Doe, có toàn quyền định đoạt số phận của thằng bé ảm áp trắng trẻo đẹp đẽ nằm giữa đám mền flannel mềm mại, vậy mà tôi chưa một lần chạm vào nó.

Lẽ ra tôi nên làm vậy.

Tôi muốn làm vậy. Có điều không phải trong xuồng. Nó từng kể tôi nghe những ngày sáng sớm, chôn chân trong phòng tắm nửa tiếng đồng hồ để gột rửa ai-mà-biết-là-cái-của-quỷ-gì-đó, để súc miệng ngàn lần có hơn. Thứ Doe cần là một cái giường đôi khổng lồ bằng khung sắt trên bãi biển gần nhà tôi ở Alaska, một cái nệm to tướng êm như bông, tôi, và hai bàn tay tôi.

Bọn chúng nói tay tôi rất điêu luyện. Ngón tay dài, mảnh. Như vậy là tốt? Tôi không rõ. Thằng-con-trai-kayak khẳng định thế. “Tay cậu đẹp.” Hắn nói. Tôi thích hắn, thằng con trai xinh xắn phẳng phất mùi trái cây trắng ngon lành.

“Cậu đang định quan hệ nghiêm túc?” Tôi hỏi, mong câu trả lời là không.

“Không.” Hắn nói. “Xin lỗi nếu cậu định thế, nhưng tôi không muốn.”

“Tôi cũng không.” Tôi chối. Tôi muốn Doe trên giường mình mỗi đêm, tôi muốn làm tấm lưng nó uốn cong mê hoặc và tôi muốn nó hét lên và tôi muốn nó yêu tôi.

Doe cũng như thằng-con-trai-kayak.

“Chung thủy á? Mẹ cái giống ấy. Lạy trời cậu đừng đâm đầu vào cái giống chung thủy.” Nó vừa nuốt bữa sáng vừa nói. Nó – thịt muối, tôi – dưa lê và dầu phủ đường hữu cơ màu nâu sẫm. Tôi mơ giấc mơ đen sóng sánh hơn cả tách cà phê, mười bảy tuổi và bị mất ngủ kinh niên. Buổi sáng tôi là xác chết biết đi, ngấu nghiến ăn trái cây thay vì não người. “Thằng đó được không?” Doe hỏi.

“Được lắm.” Tôi trả lời.

“Nó thích cậu không?”

“Trên giường thì có. À không phải trên giường. Trong xuồng kayak. Nó không định nghiêm túc.”

“Cậu cũng không.”

Tôi do dự. Mắt Doe không rời tôi.

“Tôi cũng không.” Tôi nói.

Tôi muốn thay đổi Doe. Tôi muốn nó yêu tôi. Tôi muốn nó ngủ trề và thức dậy trên giường tôi, trên người không một mảnh vải, tôi muốn đánh thức nó và mặc quần lót mà đứng chiên thịt muối cho nó, nhìn thấy dầu mồ hôi khô trên da trắng, dầu hôn phủ đầy trên cổ và ngực. Sẽ không bao giờ xảy ra. Tôi mơ từng dầu bột, và đôi mắt xanh, và nó uốn người mềm dẻo trên sàn canoe của L.L. Bean. Tôi mơ nó vào đời tôi và vào giường tôi. Tôi mơ những bàn tay xa lạ rời khỏi nó, một lần và mãi mãi.

Tôi mơ giấc mơ đen sóng sánh hơn cả tách cà phê. Về thứ sẽ không bao giờ xảy ra.

-TBC-

* Nantucket là một khu nghỉ mát sang trọng tại Massachusetts.

2. Chương 2: Cà Phê Decaf*

Tháng bảy mười bảy.

Doe về nhà lúc mười một rưỡi. Tôi đã bắt đầu lo từ sáu giờ, bắt đầu đi tới đi lui và cứ mỗi ba mươi giây lại ngóng ra hành lang từ bảy giờ, bắt đầu hốt hoảng từ tám giờ. Ghì chặt điện thoại trong tay, tôi đang bấm 911 thì cửa mở và nó chậm rãi lê vào phòng. Nó quay lưng về phía tôi để kéo khóa cửa. Lưng nó cứng đờ, kéo căng lần áo khoác.

“Chúa ơi, Doe.” Tôi cúp máy.

Nó không nói gì. Tay nó mân mê lỗ khóa, hết đóng lại mở lại đóng lại mở.

“Cậu đi tha ma ở xá xinh nào vậy?”

Không nói gì.

“Đừng nói là cậu vào thị trấn nghe, Doe.”

Nó ngồi xuống giường, nhìn tôi. Mắt nó ngấn nước. “Xin lỗi.” Nó nói, giọng nhỏ xiu, nghèn nghẹn, lửng lơ giữa tiếng thì thầm và tiếng trò chuyện thần nhiên như thường. Môi nó run run rồi nó úp mặt vào tay, vào đầu gối mà khóc. Tôi chưa thấy Doe khóc bao giờ. Tôi chưa thấy nó khóc bao giờ và chưa thấy ai khác ngoài tôi khóc bao giờ. Mà đã lâu lắm rồi tôi không khóc.

Tôi ngồi xuống bên cạnh, chạm khẽ vào lưng nó; xương vai và xương sống và xương sườn của nó áp vào tay tôi, run lấy bầy. Khi tôi khóc, mẹ tôi thường làm vậy, đã lâu lắm rồi vào một mùa đông Alaska. Cảnh này tôi đã thấy. Ngày mai rồi nó sẽ là người trên bồn rửa mặt, khắc ra dịch trắng và máu đỏ và đờm vàng trong cổ họng.

“Muốn tôi đưa cậu đi bệnh viện hay gì không?” Tôi hỏi, nó lắc đầu.

Tôi đỡ nó vào phòng tắm. Nó vịn tay lên tường, mỗi bước đi là mỗi cái co người đau đớn. Tôi đổ nước đầy bồn cho nó. Nó yếu ớt ngồi lên toilet, tay bấu chặt mép. Tiếng khóc đứt quãng theo tiếng nấc.

“Ngày mai không đi học nghe.” Tôi bảo nó.

“Cám ơn.” Nó thì thào. Giọng nó như hơi thở mang tiếng người. Nó từ từ cởi áo rồi bỏ rơi giữa sàn, đồng vải nằm bất động nhăn nhúm như xác thú. “Bây giờ tôi rất ghét tôi.” Nó nói khẽ. Nó trườn mình vào bồn, ghì đầu gối sát vào ngực.

“Gội đầu đi.” Tôi bảo nó.

Nó gật đầu, tôi đứng lên.

“Hart này?”

Tôi nhìn xuống nó, nước mắt và nước tắm ướt đầm chảy dài. Tôi muốn lướt những ngón tay dài mảnh của tôi vào trong nó, muốn ném tên tôi trên môi nó giữa tiếng thở dồn dập. Nó cần tình thương – êm ái, từ tốn, dịu dàng. Tôi yêu thương nó bao nhiêu, và đau nhói.

“Gi.”

“Tôi nay có hẹn đứa nào không?”

“Không.” Tôi nói dối. Tôi có hẹn với một thằng học chung lớp Môi trường. Thằng ấy nhỏ nhắn, mảnh mai, tóc tai kỳ quặc. Mời tôi trước. Tính tôi rất lịch sự, không từ chối ai bao giờ.

“Ở lại đây được không?” Doe nhỏ nhẹ hỏi. Cậu bé tóc ngắn đẹp đẽ, ngọt ngào, khóc lặng lẽ trong bồn tắm, làn da trần nhợt nhạt mờ ảo ửng giữa hơi nước nóng.

“Dĩ nhiên.”

“Cám ơn.” Lại là hơi thở mang tiếng người. Tôi ngồi bệt xuống sàn, lưng tựa vào bồn rửa mặt. Nó vươn vai, uốn người. Tôi chưa thấy ai mong manh dễ vỡ như Doe. Nó có thể ngủ trên giường của bất cứ ai. Tôi chỉ ngủ ngon ngoài trời, duỗi dài trên nền cỏ xanh ẩm. Đâu phải lỗi tại tôi mà bố mẹ tôi khoái đi du mục.

“Lão Hóa khốn kiếp.” Doe thầm thì với cái đầu gối của nó.

“Tôi tưởng hôm nay cậu bị lão Tây Ban Nha phạt cấm túc.”

“Phạt xong rồi, đang đi về. Lúc đó, không nhớ nữa, hình như là năm giờ?”

“Và lão Hóa tóm được cậu.”

“Ừ.”

“Và...”

“Ừ.” Nó rít. “Ừ. Đột nhiên có người kéo tay tôi, khóa cửa, xô tôi lên cái bàn khốn kiếp nào đó. Mẹ, như mọi lần thôi. Cả một câu nói cũng không. Lão chỉ chọc cái...”

“Cậu không cần nói nữa.”

Nó lại khóc, run rẩy, run rẩy và run rẩy. Cả người nó lả đi, oặt ra trên mép bồn, từ ngón tay nước nhỏ giọt trĩu nặng xuống sàn. Tôi nâng đầu nó dậy.

“Tôi thật không dám tin. Khốn kiếp, không dám tin vào tôi nữa.” Nó lẩm bẩm khi tôi dìu nó vào nước ấm trở lại. “Xin lỗi, Hart.”

“Không sao, Doe.” Tôi gội đầu cho nó. Bọn tôi dùng chung một loại dầu gội. Mùi hương như cam chín mọng trong nắng.

“Hart.” Nó thì thào. Tôi xoa nhẹ da đầu nó. “Cám ơn cậu, Hart.” Tóc nó lúc nào cũng lững lờ, không hẳn dài mà không hẳn ngắn, sẫm màu như mực đen nhưng ẩm hơn. Đôi mắt xanh giờ nhắm nghiền, nước mắt và nước tắm và xà bông trôi tuột qua lông mày, lông mi.

“Không có tôi thì cậu làm sao đây?” Tôi hỏi, xả nước vào tóc nó.

“Tôi không biết.” Nó thở ra. “Tôi không biết nữa.”

-TBC-

* Cà phê decaf (decaf coffee) là cà phê không có caffeine.

3. Chương 3: Cà Phê Đá

Tháng bảy mười chín.

“Tối nay tôi đi với Bailey.” Doe nói, tay quần chặt khăn choàng vào cổ. Gần đây tôi đã thắc mắc là sao không thấy nó vớ được lão giáo sư nào qua đêm nữa. Đã một tháng rưỡi kể từ sự kiện hóa học, một tháng rưỡi trần trọc mơ về làn da trần nhợt nhạt trong bồn tắm. Tôi đã mong rằng nó sẽ không quay lại con đường cũ, rằng nó sẽ nhìn ra sai lầm khổng lồ to tướng của nó và không trượt dài thêm nữa. Hy vọng của tôi bị giẫm nát khi nó lớn tiếng chửi thề ba lần trong lớp Toán.

“Cậu định ‘thịt’ gã đó à?” Tôi đang đọc sách. Tôi đọc nhiều hơn ngủ. Đọc liên tục như con người ta thở vậy. Mỗi cuốn sách như một người yêu nhỏ tử tế xoa dịu tôi.

“Nói đúng ra là gã đó ‘thịt’ tôi.” Doe chập vật tìm cách chui vào cái quần jean bó sát nhất mà tôi từng được diện kiến, vừa nhảy loi choi trên giường vừa kéo. Tôi không tài nào hiểu nổi tại sao người ta lại phải nhảy để xỏ lọt chân vào quần bó. Tôi nằm ngửa, đẩy hông lên và kéo. Ở ngoài đời không có ai biết làm vậy sao?

Bailey Johnson là bạn ngủ quanh năm của Doe. Gã cũng giống tôi, chỉ khác cái là điều luyện hơn và tuyệt đối cổ điển hơn. Nghe đồn là gã quyến rũ mấy thằng nghe-đồn-là giới-tính-không-vấn-đề và “chơi” bọn chúng từng bừng trong phòng dụng cụ. Tôi thù gã đề tiện đó.

“Xinh lắm rồi.” Tôi nói. Doe đang xỏ giày, tựa chân vào tường trong một tư thế rõ ràng là làm tắc nghẽn giao thông đường máu của nó. Nó đi giày trắng.

“Gã chở tôi đi ăn. Xong rồi... không biết nữa. Cuối tuần này tôi phải ngủ bù. Nếu thoát khỏi Bailey sớm thì tôi sẽ về sớm.”

“Đừng chơi thuốc đó.”

“Hứa luôn, không lác không phê gì hết.” Nó chìa ngón út ra. Tôi ngoéo chặt.

“Gặp sau.”

“Gặp sau.” Miệng nó cười toe như trăng khuyết.

“NHỚ MẶC ‘ÁO MƯA’ ĐÓ!” Tôi gào với theo nó sau tiếng cửa đóng sầm.

Doe lay vai tôi vào cái giờ trời đánh: bốn giờ sáng. Lúc nửa đêm, nó có gọi cho tôi từ buồng điện thoại công cộng nào đó, bảo là đi xem show nào đó, và đừng lo. Tôi nghe ra tiếng tay ai luồn vào phía trước cái quần kinh dị của nó. Giọng nó khi ấy đứt quãng, đầy hơi thở.

Nó nói. “Tôi bắt Bailey phải dùng bao.”

“Tốt.” Tôi lăm bằm, trở mình. “Show thế nào?”

“Ờ.” Doe nói. “Hả?”

“Lúc cậu gọi có nói là đi xem show gì đó. Chắc có người đang ‘chăm sóc’ cho, hả.”

“Ờ.” Doe nói. “Đứa nào trong thị trấn, quên tên rồi. Ngày mai bọn tôi gặp nó nữa. Giờ tôi ngủ đây, ngủ ngon nhé anh đẹp trai.”

Dorian Smithstone nói dối như chim cánh cụt chơi thuốc lác. Nếu chim cánh cụt mà chơi thuốc lác thật, tài nói dối của lũ chúng nó nhất định là hạng bét.

Tối hôm sau, gặp Rhian trong nhà thuyền, tôi hỏi. “Cho tôi mượn xe cậu được không?”

“Dĩ nhiên. Để làm gì?” Rhian xinh xắn và cởi mở. Chắc mọi người còn nhớ hấn. Tôi “thịt” hấn trong xuồng kayak.

“Quen một đứa trong thị trấn. Nó muốn tôi đến đón.”

Rhian chồm người ra khỏi mạn xuồng, xương sống hấn lên tấm lưng mịn màng. Hấn quay người lại, đặt chìa khóa xe vào tay tôi. “Nếu thằng đó ngon thì cho tôi biết tên nó nghe.”

Tôi và Rhian thân thiết nhau như vậy đó, một cách khó xử và thuần ham muốn. Tiểu sử của hấn cũng như tôi, gia đình điên loạn, cả chuyện hấn ăn nằm với ai cũng quái đản.

Đừng hỏi chuyện ấy của tôi quái đản thế nào. Không cần biết.

Cũng đừng hỏi chuyện của Rhian. Chỉ cần biết là, nếu biết nhất định sẽ tội nghiệp hấn.

Tôi lái chiếc xe chở hàng nâu xỉn cũ kỹ của Rhian vào thị trấn. Giờ nhất định đã là nửa đêm hoặc hơn.

Tôi không đi với đứa nào ở đây. Tôi đang tìm Doe. Nếu nó đang ở nơi mà tôi nghĩ, tôi sẽ khóc, rồi tự tay giết nó.

Nó không có trong thị trấn. Tôi chạy ra xa lộ. Tiếng rè rè trên radio làm tôi ngứa ngáy. Không tắt được. Cái xe trời đánh của Rhian. Sau khi bị thằng bồ cũ bắt cóc, Rhian đã cuỗm xe chạy luôn. Thằng khốn kiếp.

Giờ thì đứa nào cũng khốn kiếp cả.

Đêm nay trạm nghỉ xe tải đông nghẹt. Tôi nhận ra xe của Bailey, màu trắng dần đen với miếng sticker bóng đá AYSO cũng dần đen nốt. Gã dê tiện. Tôi thù gã.

Tôi lái vòng vòng. Đầu đã đỡ nhức. Có lẽ nó không có ở đây. Có lẽ nó còn biết nghĩ. Có lẽ nó không đến nỗi bán mình cho mấy lão tài xế ục ịch cả trăm ký để đổi lấy túi thịt heo ăn dở. “Ừ.” Tôi tự nhủ. Tôi thắng rồi. Tôi không thấy Doe. Bailey muốn làm cái mẹ gì thì làm, tôi đếch cần biết.

Tôi lái ngang qua một chiếc xe tải Shaws, chiếc cuối trong hàng, khi cửa xe đang mở và có cái gì đó rơi ra. Một đồng rác người bù nhùi hơn cả miếng khô bò lên móc. Đồng rác lồm cồm đứng dậy, sửa lại khăn choàng, và đút vào túi quần jean chặt cứng một mớ tiền.

Cha mẹ ơi.

Doe vuốt lại tóc. Nó đút tay vào túi áo. Liếc mắt qua xe tôi. Tạ ơn thằng bồ cũ của Rhian, tạ ơn tấm kính màu mờ đục. Doe nhìn thẳng vào trong xe, ra chiều mời mọc bằng ánh mắt tôi đã từng nhìn thấy nhưng không bao giờ là dành cho tôi. Nó rất đẹp.

Nó là con đĩ.

Tôi đập mạnh chân ga. Mắt tôi, mặt tôi nóng bỏng. Bóng Doe mờ cảm trên kính chiếu hậu, khò người trong gió, rảo bước đi.

Nó rón rén vào phòng. “Lúc tôi gọi cậu đang ở đâu?” Nó thì thầm vào tai tôi. Có thứ mùi khó chịu xộc vào mũi. Cả người nó làm tôi thấy tởm lợm.

Tôi ngời bật dậy, trừng mắt.

“Cậu không sao chứ, Hart?”

“Không sao? Không sao cái gì? Khốn kiếp, dĩ nhiên là có sao. Thằng bạn tôi bán thân cho mấy lão tài xế bắn thiu lái xe tải mười tám bánh trên xa lộ bảy mươi sáu chó chết. Cậu đó, cậu có sao không, Doe?”

Môi nó run rẩy, tay nắm chặt.

“Đó là chuyện của tôi, Hart.”

“Tôi không muốn cậu tự phá hoại mình. Tôi không muốn cậu phải chết.”

“Cái giống chó gì giết tôi?”

“Giang mai! Hoa liễu! AIDS đó, Doe. Giống-chó-HIV đó. Cậu ngủ với loại người đi ngủ với tất cả những người bọn nó có thể ngủ chung được. Có muốn chết vì ho ra tím lông mèo không, Doe? Có muốn chết vì con sâu trong phổi không? Đồ khốn, chắc không đâu hả!”

“Tôi rất cẩn thận.” Doe nói.

“Không cẩn thận nào là đủ! Tôi không muốn cậu phải khổ, Doe.”

Mặt nó kề sát mặt tôi. Bùng bùng lửa giận. “Tôi tự lo cho tôi được, Echo Hart. Tôi đéch cần cậu và tôi đéch cần đứa nào hết. Đừng viễn tưởng lung tung. Nếu quan tâm tới tôi thì tránh xa đứa khốn nạn này ra. Hiểu chưa?” Mặt nó ghim vào mặt tôi, cắn phần và đầy đe dọa. “Đã hiểu chưa?”

“Hiểu rồi.”

Đêm hôm sau Doe lại đi với Bailey. Nguyên một ngày nó không nói với tôi câu nào. Cũng dễ hiểu thôi.

Nửa đêm, tôi ra nhà thuyền gặp Rhian. Tôi cởi đồ hần. Tôi tưởng tượng hần là Doe và đây là chiếc giường khổng lồ của bọn tôi ở Alaska. Đây là cuộc sống hạnh phúc, yên bình của bọn tôi. Tôi trải dài hần trên sàn xuống nhấp nhô, hơi thở hần phả dồn dập vào cổ tôi. Những ngón tay không ngừng vuốt ve. Người ta tàn nhẫn với Rhian lắm. Tôi ước gì tôi có thể yêu hần nhưng tôi không thể. Nếu được vậy thì sẽ đơn giản hơn biết mấy.

Hần không yêu tôi. Ngón tay hần nhấn vào đầu tôi, ngón chân hần co quắp trên sàn nhấp nhô và từng thớ thịt căng cứng trên người hần là của tôi. Nhưng hần không yêu tôi.

Không ai yêu tôi.

“Tôi biết khi này không phải cho tôi.” Rhian yếu ớt nói. Hần cười nhẹ. “Nếu cậu muốn thực hành trước cũng không sao. Tôi hiểu. Ai cũng cần phải thực hành trước khi làm thật.”

“Khi này không phải cho cậu.” Tôi nói. “Xin lỗi.”

“Cậu yêu Doe.”

“Ừ.”

“Nó cần người như cậu. Nó cần người chỉnh đốn nó lại. Tôi thấy những gì nó làm chỉ là muốn tìm người yêu nó, và cậu yêu nó.”

“Tôi yêu nó.”

“Vậy cậu đang làm trò gì với tôi ở đây vậy?” Rhian hôn lên trán tôi. Hần cười buồn.

“Xin lỗi vì tôi không yêu cậu.”

“Tôi cũng không yêu cậu. Không sao hết.” Hần đứng dậy, mặc lại quần áo. Tôi cũng đứng dậy và từ từ kéo quần jean lên. Hần lại đặt chìa khóa vào tay tôi.

“Cậu đi ngay bây giờ và đưa thằng khốn đó về cho tôi, nghe rõ chưa?” Hần dịu dàng và thô bạo. Tôi không biết phải làm gì, nói gì. Một phút trước thôi hần vẫn còn hét gọi tên tôi.

“Rõ, Rhian.”

Hần cười. Lén đi như bóng ma. Tôi trơ mắt nhìn chùm chìa khóa trong tay.

Cha mẹ ơi.

4. Chương 4: Cà Phê Nóng

Tháng bảy hai mươi mốt.

Xe của Rhian ho khan một tiếng, gầm gừ một tiếng, chập chập cheng cheng mấy tiếng rồi mới nổ máy. Mùi dầu cháy, nấm mốc, hamburger, và mùi giận dữ xộc lên mũi. Tôi nhún chân ga, lái đi.

Tôi là một thằng đàn đàng chết.

Tôi biết làm sao nữa? Doe ghét tôi vì tội xen vào “chuyện riêng tư” khốn kiếp của nó, và giờ tôi muốn kéo nó lại? Nói chính xác hơn là muốn nó yêu tôi chẳng vì lý do khốn nạn nào cả. Tôi bị gì thế này? Rhian ra lệnh cho tôi lái xe đi. Rhian là thằng nào, chỉ là mấy đêm qua đường trong xuồng kayak thôi mà? Sao tôi lại rằm rắp nghe theo một người gần như xa lạ? Điều duy nhất tôi biết về Rhian là những gì cần làm để hắn tuôn ra những tiếng rên êm tai từ cổ họng. Tôi biết mẹ gì về hắn đâu.

Thế nào Doe cũng sẽ ghét tôi hơn nữa. Rồi nó sẽ giết tôi. Nó sẽ quấn từng ngón tay dài mảnh khảnh quanh cổ tôi và tôi sẽ để mặc nó vì bị bóp cổ chết thì có là cái quỷ gì đâu, miễn sao nó chạm vào tôi là được. Yêu người khác thật khó quá. Khó cho tôi khi phải cố yêu lấy bố và mẹ khi chứng kiến cảnh họ bị nhốt trong phòng cách ly của viện tâm thần nào đó, ai biết là ở đâu. Khó cho một người khi yêu một người khác.

Yêu Doe là điều không tưởng. Vậy mà tôi vẫn làm, và tôi chết dần mòn mỗi ngày.

Tôi đậu xe ngay trước mặt Bailey ở trạm nghỉ và kéo cửa kính xuống. Trước khi gã kịp ra giá, tôi hỏi cộc. “Doe đâu?”

“Ê nhỏ, Hart. Yo, dạo này sao?”

“Doe đâu.”

“Gì vậy? Yo, tao không...”

“Mẹ mày, Doe đâu? Tao không biết phải nói cách nào rõ hơn cho mày hiểu đây.”

“Bình tĩnh đại ca.” Bailey nói. Thằng bệnh hoạn với cái mớ đại ca và yo và ê nhỏ của hắn. Thằng khốn đến từ Idaho. “Không thấy nó hai tiếng rồi.”

“Cái Gì?”

“Ừa. Lão nào lái xe tải chở sữa á. Bảng số xe có hình cây dừa. Mà mày tránh xa Doe ra, mày làm khổ nó quá rồi.”

“Tao làm khổ nó quá?”

“Lúc nào tao cũng nghe nó kể Hart thế này rồi Hart thế kia rồi Hart ngủ với thằng khốn nào trong cái canô khốn nào đó. Có lần với nó, nó gọi tao là Hart. Mày đó, tránh xa nó...”

Tôi đập mạnh chân ga. Bailey hét theo cái gì không rõ.

Tôi nhìn thấy chiếc xe tải chở sữa trong thị trấn, đậu trước quán bar, bảng số xe của bang Florida.

Xe vẫn còn đậu đó, tôi ngồi thở một lúc. Xe tôi đậu sai luật trăm phần trăm. Tuyết bắt đầu rơi, rải rác trên mặt đất như đường. Khi nhỏ tôi hay ăn và hít luôn vào đường thở. Lúc nào cũng ho sặc sụa. Thanh quản của tôi rất yếu. Mùi bia rượu lênh láng phả ra từ bên trong quán.

Trong xe tải là một gã đàn ông cao to, đang ngủ. Tôi nhìn bên cạnh gã, rồi băng sau xe. Không thấy ai.

Tay tôi run lấy bẫy trên mũi xe Rhian. Cả triệu tình huống, cái nào cũng có thể. Chết vạ vật bên đường. Lái về phía bắc xa lộ 76 tới chỗ chết tiệt nào đó. Nằm phơi thân bên lề xa lộ giữa trời tuyết. Bất tỉnh trong buồng điện thoại, trong nhà vệ sinh, trong ga xe lửa.

Tôi vào trong quán. Rất ấm. Không ai hỏi giấy tờ chứng minh và không ai quan tâm. Tay phục vụ đang lau ly phía sau quầy. Vài tên ngả người cầm vai bia nhạt thếch hay cái của nợ gì đó mà thiên hạ thích tống vào họng. Tôi tìm đường vào nhà vệ sinh, dựa vào bồn rửa mặt, và khóc.

Đã lâu lắm rồi tôi không khóc. Bóng tôi phản chiếu trong gương thật đáng thương, là thằng ốm yếu thảm hại, tàn nhang xấu xí, tóc tai rối bù, mặt đỏ bừng vì lạnh và mắt đỏ bụp vì khóc. Tôi nhắm nghiền mắt và nhìn thấy Doe chết, thấy nó khóc nức trong bồn tắm, thấy ngày đầu gặp nó, nó chìa bàn tay mảnh mai ra mà lắc bằng cả cánh tay, gương mặt cười sáng rõ.

Tôi mất nó rồi.

Nó đi rồi.

Có lẽ nó còn sống đâu đó, trong một khách sạn xập xệ không chừng, bị ấn vào tường bởi một gã khổng lồ lông lá đội nón lưỡi trai. Tôi sẽ không bao giờ có được nó. Tất cả những gì tôi mơ tưởng và khao khát đã mất hết và sẽ không bao giờ xảy ra.

Tôi mơ thấy đôi tay ôm lấy mình. Lúc này tôi đang rất cần một đôi tay ôm lấy mình nên tôi tưởng tượng đúng như vậy. Tôi mơ thấy nụ hôn trên má. Tôi mơ thấy tiếng nó thì thầm bên tai. “Hart à, đừng khóc. Đừng khóc nữa, Hart.”

Khi mở mắt ra, Dorian Smithstone đang đứng cạnh tôi, áo lạnh bị xé toạc, nửa gương mặt sưng múp, môi vều ra chảy máu và gò má bầm tím.

“Cậu ở xó nào chui ra vậy, Doe?”

Nó cười buồn. “Trên sàn. Trên sàn nhà vệ sinh. Nè.” Nó giơ tay lên cho tôi xem, bắn thiu và trầy trét những vết, nâu nâu vàng vàng. “Đầu gối cũng có nữa. Chết tiệt.”

“Tôi tưởng cậu chết rồi.”

“Ước mà không được ấy chứ.” Nó nói. Nó lại hôn má tôi. Môi nó mềm, để lại dấu máu loang lổ như son. “Tôi không định nói vậy với cậu đâu. Tôi cứ tưởng tôi sắp phải chết trên cái sàn vệ sinh khốn kiếp này mà không có cậu bên cạnh.”

Tôi nhìn hai đứa trong gương. Tôi đang khóc, mặt đỏ bừng loang dấu nước mắt. Cạnh tôi là Doe, như đồng giẻ rách, ôm tôi trong đôi tay nhìn là muốn lợm giọng. Tôi ôm nó. “Chỉ có vậy thôi.” Nó nói.

“Trên sàn.”

“Trên cái sàn khốn kiếp này. Lần này tôi phá hỏng hết rồi, Hart à. Lúc nào tôi cũng phá hỏng chuyện được. Chúa ơi. Tôi phải sống thế nào khác đi chứ cứ thế này...”

Mắt nó buồn thảm thiết. Ngay cả lúc này nó cũng rất đẹp, Doe dơ bẩn và bầm tím với đôi mắt to như mắt nai.

“Bailey nói tôi đã làm khổ cậu nhiều. Xin lỗi.”

Doe cười với tôi lần nữa bằng phân nửa gương mặt bình thường còn lại. “Bailey ghen đó. Gã ghen vì, ờ, vì, ờ, tôi...”

Tôi chặn họng nó lại. Bằng miệng mình. Trên mặt nó. Trên đôi môi sưng vù của nó. Nó ú ớ như bị mắc nghẹn, rít lên một tiếng, rồi cất lực kéo lưỡi tôi vào miệng nó. Hai đứa tôi khớp với nhau như hai miếng xếp hình, đứng giữa nhà vệ sinh mà ôm nhau bằng đôi tay ốm yếu, bắn thiu.

Bọn tôi lái xe về ký túc xá và đóng cửa và khóa chặt cửa. Tôi hôn từng vết bầm trên ngực nó. Cả người nó vừa tím vừa vàng, sưng phồng lên. Nhìn nó duỗi người trên giường tôi, thân hình hoàn hảo mềm mại bị giẫm đạp bởi những kẻ xa lạ, mà tôi suýt khóc. Nó gọi. “Hart.” Rồi nó nắm tay tôi và tôi hôn nó lần nữa lên trán, lên cổ, lên cằm, lên ngực.

Nó nhỏ nhẹ nói. “Xin lỗi vì những gì tôi đã làm, thật sự ra... thật sự ra tôi rất muốn ngủ với cậu trong xuồng kayak hơn là với lão Toán – Hart – làm ơn – tiếp tục đi.”

“Tôi yêu cậu, Hart.” Nó thở vào cổ tôi. “Tôi yêu cậu thật đó. Xin lỗi vì đợi đến khi cậu đè tôi xuống thế này tôi mới nói ra.” Ngón tay nó quấn chắc lấy bắp tay tôi. Tôi hôn nhẹ con mắt bầm đen của nó, làm nó nhắm mắt. Tôi từ tốn làm nó rên từng tiếng khẽ khàng và thở ra từng hơi êm ái.

“Có đau không?”

“Không.” Nó nói.

“Chắc không?”

“Chắc. Cứ làm đi, Hart. Cứ cho...”

Tôi làm nó hét lớn đến khi có người đập giập dữ lên tường phòng bọn tôi. Tôi làm nó hét lớn hơn nữa.

Thế nào sáng ra họ cũng ghét bọn tôi lắm.

Tối đó, nằm cạnh nó, tôi mơ. Nó ngủ nằm nghiêng, cuộn tròn bên tôi trên cái giường bé xíu, và tôi cũng ngủ, và tôi mơ.

-End-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-phe-den>